

ДЕЈАН ЛУЧИЋ

Љубав
са
ПИНК
Пантером

**Тајне лоповског заната
I том**

Како се обогатити на лак начин, возити ферари
и имати најлепшу жену на свету, а не бавити се
политиком?

■ Laguna ■

Copyright © 2014, Дејан Лучић
Copyright © овог издања 2014, ЛАГУНА

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

ЉУБАВ СА
ПИНК ПАНТЕРОМ

САДРЖАЈ

Бекство	9
Конкурс за нове чланове	41
Плејбој из Каира	76
Како задобити поверење и ући у Пантере?.	82
Одмазда над Јованом.	108
Стара Удба решава проблеме.	129
Разбојници или хајдуци велеграда.	135
Обука за посао пљачкаша банака	174
Како изгледа добро организована пљачка банке?.	189
Сто хиљада евра на гомили	216
Да ли је данас проституција уопште неморална?	221
Женски пут до богатства	273
Тајно знање Пантера	313
Црногорска тајна веза	325
Београдске сексуалне тајне	335
Дијаманти украдени у Кану наводе ме на траг	344
Операција <i>Каспи</i>	363

Акција у Франкфурту	367
Долазим до правог трага – ко стоји иза Пинк Пантера .	374
Следим мирис новца.	381
<i>О аутору</i>	401

БЕКСТВО

Дунав је био леден док је Миљан, сав престрављен, пливао од Лида према земуноској обали. Био је месец новембар, а светлост са обале изгледала је предалека. Глисер са његовим прогонитељима два пута је прошао близу њега, али се он спасао дугим роњењем. Да га Шпиро и Арсо не би видели у води, скинуо је са себе све што је могао и пливао је укосом, низ воду, покушавајући да се сакрије иза неких заборављених чунова. Тресао се не само од хладноће, већ и од страха. Требало је да буде мртав, убијен од стране ових Црногораца, заправо исецкан моторном тестером, јер је, ненамерно, био гарант заиста опасном типу из Будве да је инвестиција у новцу код Николе Лазића, власника *Елиџ инџернационала* – сигуран посао.

Вечерас је одведен из кафане *Код кајетана* у шетњу која се завршила убацивањем у глисер и нокаутом, а затим везивањем руку.

Два велика ванбродска мотора тохацу, од по 175 КС, запарала су тишину, глисер се пропео и у делићу секунде

прешао у глисирање. За мање од пола минута стигли су до Лида. Везаног и полусвесног одвукли су га стотинак метара према средини Великог ратног острва, а онда су иза једног дрвета извукли моторну тестеру и укључили је. Играли су се смртоносном направом око његовог врата, па око гениталија, и вичући тражили да каже куда је побегао Никола Лазић.

Миљан је Николу знао неколико година, али је и сам био изненађен његовим бекством. Стравична тестера приближавала се његовом левом стопалу. Арсо, кога је знао са ратишта, кроз циничан осмех му је рекао шта га чека:

– Сечем ти прво лево стопало, па подвезујем жицом ногу изнад колена, па сечем десну шаку, па подвезујем изнад лакта... причај где је Никола и где су му паре. Реч је о десетинама милиона евра. Знаш да ти је главни бос поверовао да је Никола Лазић поштен и дао му огроман новац. Причај, после ћеш жалити...

– Ништа не знам, и ја сам изненађен бекством.

Шпиро је тада пришао и објаснио му да ће му на крају одсећи главу, а делове тела ће из глисера бацити у воду, па их нико никад неће саставити.

Арсо се продрерао како би надјачао звук моторне тестере:

– Мислиш да си газду зајебао само за то. Није ти он заборавио три килограма хероина које си му украо и продао у Бечу.

Миљан је био збуњен и уплашен, није схватао о каквом хероину Црногорац говори. Тестера је већ била близу стопала кад се њен мотор изненада угаси. Црногорци су заједно покушавали да је „кресну“, па искористивши њихову окупираност тестером, Миљан одскочи од

тла и онако везаних руку започе трку за живот бежећи према обали. Иза себе је чуо пуцањ, па још један, због чега је почео да бежи у цик-цак. Када је видео реку, помислио је да је спасен. Црногорци су трчали за њим, али су, онако крупни, заостајали. Кад су видели да је ушао у Дунав, отрчали су према глисеру. Заронио је чим је ушао у дубљу воду и покушао да пресече најлонски конопац којим су му биле везане руке, гризао га је али безуспешно. Најзад је нашао неки камен којим је донекле престругао најлон, а онда га покидао. Снажно је замахивао рукама кроз воду, убрзавајући сваким завеслајем све више, али опет довољно тихо да не буде примећен. Вода га је носила низводно.

Глисер је кружио, али га нису видели и на крају су отишли. Вероватно су планирали да га сачекају код његовог стана на Карабурми.

Испливао је на обалу готово укочен од хладноће. Било је око један сат после поноћи. Отишао је до Земунске пијаце и ту видео слободан такси. Сео је позади и рекао адресу своје девојке на Славији, а таксиста није ни приметио да је путник мокар. Позвонио је на добро познатом улазу у Улици Проте Матеје. Отворила је Јована, прелепа девојка од тридесетак година.

– Миљане, шта се догодило? Иди одмах под врућ туш, добићеш запаљење плућа...

Десетак минута касније, већ смирен, Миљан је испричао своју злу судбину. Објаснио јој је да од њиховог планираног брака за сада нема ништа.

– Морам да нестанем, ови ће ме убити чим ме нађу, као пса на улици.

– Куда ћеш?

– Имам неке пријатеље у Аустрији, па ћу код њих – слага Миљан бојећи се да би под притиском црногорске мафије могла да га ода.

– Шта ће бити са нама? На послу сам већ причала да живимо заједно, да правимо бебу, смејаће ми се...

– Кажи да сам погинуо у Босни возећи цистерну. Сви-ма причај ту причу, можда ће ме заборавити. Чекај ме, вратићу се и оженићу се тобом, знаш колико те волим и да наша љубав није свакидашња.

– Узми братовљеву гардеробу и обуци се. Сад ће и он да дође.

– Узећу, а сада бежим. Јављам ти се, дај ми само твој лаптоп како бисмо комуницирали преко *Скајпа*.

Док је паковала лаптоп, Јована га упита да ли да му запакује и неку књигу.

– Дај ми ону што чита твој брат, *Тајне лойовског заната*, можда ћу од тога живети на Западу.

– Ваљда нећеш... Возачи цистерни увек нађу посао, а са твојим искуством возача релија можеш да нађеш и господски посао.

Миљан је нежно пољуби и тихо јој шапну на уво:

– Чекај ме, увек ћу бити твој херој. Волим те!

– Ево ти и две хиљаде евра, љубави. Срећно и чувај се... – рече Јована, са страхом у очима, нежно га пољубивши поред излазних врата. – И буди ми веран, заклели смо се једно другом.

Док је трчао према аутобуској станици, Миљан је бојажљиво гледао да се однекуда у поршеу кајену не појаве Арсо и Шпиро, па да га поново не киднапују. Ноге су му клецале од страха. Двојица рмпалија од по два метра, са шакама као лопате, за Миљана, високог

1,80 м и тешког свега осамдесетак килограма, деловали су као ђавољи изасланици – био је потпуно беспомоћан, једино што је успео било је да не запомаже, како би бар умро достојанствено. Но Бог је хтео да он и даље живи, спасао га је

Стигао је до хотела *Београд* и ту престао да трчи. Планирао је да уђе у први аутобус који иде према Новом Саду, Суботици, Будимпешти... На билетарници је питао шта прво има. Девојка му понуди аутобус *Ниш експреса* за Будимпешту. Кад је сео у полупразан аутобус, знао је да је на сигурном. Престрашено срце је успорава-ло ритам. Миљан је размишљао зашто се овог пута толико уплашио, када толики страх није осећао чак ни током учешћа у борбеним дејствима на ратиштима широм БиХ и КиМ. Закључио је да је то због осећаја беспомоћности. Хтели су да га искасапе моторном тестером... Сетио се те ужасне слике са Космета која га је прогањала: девојчица од неких четрнаест година пресечена по вертикали, а половине њеног тела закачене на улазу и излазу из тог српског села...

Грозне слике, као филм, прошле су му кроз главу. Док се возио, укључио је лаптоп и успоставио интернет конекцију. Отворио је свој *Фејсбук* профил, а онда се сетио да је то опасно, да га могу лоцирати по њему. Зато је отворио нови, лажни, налог под именом Драган Јовановић и ставио лажну слику.

Аутобус је стао у Земуну код поште, ушла су двојица намргођених типова, али безопасних. Сели су напред и започели разговор са возачем.

Миљан се врати свом новом налогу и схвати да не треба да тражи пријатељство са било ким од својих

стварних пријатеља јер би неко од његових прогонитеља могао да открије о коме се стварно ради. Размишљао је кога да кликне како би убио време. Поглед му се заустави на књизи коју је понео: *Тајне лојовског занатлија*, и на имену аутора – Дејан Лучић.

Решио је да затражи пријатељство и, гле чуда, захтев је био одмах прихваћен. Није знао како да започне разговор, па је почео рутински:

– Добро вече, односно добро јутро, како сте?

Убрзо је добио одговор:

– Добро јутро, одлично сам, немојте ми постављати таква питања, питајте нешто конкретно.

По директности и малој дози оштрине знао је да је иза тог профила стварни Дејан Лучић, а не неки његов фан који у ситне сате забавља људе.

– Путујем и понео сам вашу стару књигу *Тајне лојовског занатлија*.

– Да, и?

– Да ли из те књиге стварно може да се научи како се постаје лопов, или је то роман...

– То је приручник за младе лопове, али и за полицајце, како да их ухвате. Теза и антитеза...

– Колико је лопова успело у животу са овом књигом? – упитао је шеретски Миљан. Чекао је одговор. Ускоро искочи:

– Миломир Марић каже да је сваки српски тајкун одрастао са том књигом у руци. Ја нисам проверавао. Лаку ноћ!

– Хвала! Лаку ноћ! – написа Миљан и у том трену Фејс му се заочи, изгубио је конекцију. Укључио је сијалицу изнад главе и отворио култну књигу *Тајне лојовског занатлија*. Почео је да чита:

ВОДИЧ КРОЗ БЕОГРАДСКО ПОДЗЕМЉЕ

Полиција тврди да Београд нема организовано подземље као Париз, што је тачно, али овај град нема ни добро организован јавни превоз па се ипак назива велеградом. Асфалт главног града Југославије постаје расадник нових антихероја који почињу као ситни преваранти, да би временом стасали у европској школи криминала и вратили нам се као гангстерски ветерани који купују виле у отменим четвртима, баве се легалним, уносним занимањима и друже се са светом који представља друштвену и политичку елиту. Чудни су конци који повезују бивше криминалце из ју-ганга, адвокате, новинаре, звезде естраде, политичаре општинског и градског ранга, па и неке чуваре закона.

Упућени кажу да је све почело са Стевицом Марковићем и његовом улогом „гориле“ код Алена Делона, а наставило се са Велимиром Петровићем Киклопом, Буцом Филиповићем, Драганом Павићевићем Ждроком... Оно што повезује ове жестоке момке београдског асфалта јесте жудња за авантуром, славом, светским успехом. У свет су их терале наша немаштина и њихова нескромност. Били су им смешни наши осмеси пред првим фићом у улици, пушкавцем, шимикама, плочама Елвиса Прислија, који су значили престиж и задовољство. Жестоки момци желели су живот из филмова, али како нису имали протекцију, добијали су само споредне роле. Стевица Марковић и Милош Милошевић вратили су нам се из света препарирани и напминкани. Киклопа су изрешетали у Милану, Буцу Филиповића метак је охладно у хладној Шведској. Ждрока је убијен у Амстердаму.

Да ли је судбина наших, београдских, жестоких момака само да дају месо и крв у светској револуцији криминала? После дугог истраживања овај репортер мора то да потврди. Наши момци су за сада само статисти. Тек понеки од њих успе да се вине на странице светске штампе. Срамота и брука за земљу? Можда, али у свету масмедија већа брука за нашу земљу су просјаци, ситни лопови, али и мозгови као што је Меденица, који нас чине смешним.

Како данас изгледа београдско подземље?* У књизи коју читате можете наћи казивање жестоких момака београдског подземља. Можда ће вам сметати што не наводим увек њихова права имена, што нема адреса које би овом тексту дале потпуну аутентичност. Али разумљиви су разлози што их изостављам.

Уговор са ђаволом

Тешко је наћи Легенду у Београду. Његов такси нема радио-станицу јер газда радио-сигнале схвата као паукову мрежу која гуши његову слободу. Моје „везе“ су ми рекле да га можда могу наћи на штајги (железничкој станици) јер он тај крај града воли. По њиховим речима, штајга је центар трулог Београда, оног старог, лоповског, ка којем гравитирају сви лопови из унутрашњости, курве почетнице, али и оне на крају каријере.

Упорност се исплатила, мерцедес који вози Легенда стајао је испред кафане *Ракетта*. Нисмо се познавали. Знао сам га са неких игранки где је, онако громадан, био средиште окупљања свих оних који су желели да

* Књига *Тајне лоповског занатлиа* први пут је објављена 1988. године, што треба имати у виду ради оријентације у времену.

их поштују други табатори. Бити са њим у друштву већ је значило бити неко. То се поштовало! Моју маленкост Легенда никада није приметио. Да ли ће сада? Махнуо сам руком као да хоћу да уђем у његов такси.

– Куда идемо?

– Треба да попричамо Легендо. Ја сам новинар, на вас ме је упутио мој и ваш пријатељ... који је сада у Немачкој. Да не бисте сумњали речено ми је само да вам кажем „Забела 1974. и Шок, Шарац и ...“, да ћете ви схватити.

Легенда се полако окренуо. Његово крупно тело као да се згрчило и потресло. Огромне маљаве руке стегоше волан мерцедеса.

– Добро, другар, показаћу ти Београд какав не познајеш. Причам, али као да ти нисам причао. Оно што ћеш чути од мене не би извукао ни да ме тучеш, да ме мучиш струјом... Причам због молбе мог и, видим, и твог друга. Имам само један услов: нигде нема мог имена, зови ме како хоћеш... Можеш Причалица, Лајавац, Чуперко, као у *Трену* код Исаковића. Исто тако, у тексту избегавај пуна имена, кад год можеш. Разумеш?

Његова огромна рука одлепи се од волана и застаде у ваздуху. Схватих да треба да се рукујемо. То је била врста уговора на коју нема жалбе. Грешке се плаћају...

Мерцедес крену.

Географија криминала

– Овде код штајге скупљају се макрои, курве, ситни лопови, криминалци на пропутовању – прича Легенда.

– Код *Асторије* се изнајмљују „пуни кревети“, то је сиротињска проституција. Изнајмљивачи и девојке су

најчешће Роми, то ти је сексуално дно. У парку код Економског факултета ти је отворена пијаца секса. Ту ћеш морати да дођеш сам, гупо је да те ја водим, сви ме знају...

Горе, на Зеленом венцу, скупљају се шибицари, ситни препродавци шверцоване и крадене робе... Од шибицара треба поменути Македонца, Јуцу, Дулета, Тарзана, Ђопу... Ту околу можеш видети и џепароше. Ако је на слободи, ту је Ивањица, па Мишко, Булат, Живац, Дача...

Барови су пуни ситних превараната. Зову их шанери. Познатији међу њима је Свирац. Он воли *Мажестик* и *Лотос*. У *Мажу* је доскора долазио Зуба, док није пао због убиства Бобана, Индијанкиног брата. Сваки бар у Београду, а то значи *Маж*, *Лотос*, *Метрропол*, *Југославија*, има по десетак својих сталних пријатељица ноћи, које употпуњују „туристичку понуду“ – заврши Легенда.

Српска веза за дрогу

Улазимо у хотел *Палас*. Легенди се сви љубазно јављају. Он поручује кока-колу. Питам зар неће нешто жешће. Он се смешка, каже да никада не пије алкохол. Покушавам да сазнам чиме се сада највише бави београдско подземље. Он ми прича о бизнису са дрогом. Споминье везу са турском мафијом, коју чине тридесет четири повезане фамилије. Неки наши момци су храбро загризли у тај светски бизнис. У току последње деценије Анкара је успела да подвргне надзору већи део производње опијума. Међутим, у кршевитим планинама на истоку земље намножиле су се противзаконите лабораторије и магацини. Они

могу да приме тоне морфијума који пристиже камионима, циповима или аутобусима из Ирана. Дрогу даље преносе десетине хиљада турских радника који су на раду у Европи. Сваке године их ухапсе на стотине, али „каравани“ пролазе и, што је најглавније, они су ефикасни. Ту реку наши цариници више плаше него што је заустављају. Београдски момци су то схватили и укључили се у бизнис. Одлазе колима у Истанбул, купују дрогу од својих тајних сарадника, крију је у шупљинама кола, а да би заварали царинике узгред купују јефтину гардеробу и бунде. У овај посао често су умешани и богатији власници кафића. Они имају своје људе које шаљу на пут. Некада ти момци и не знају да ће им се током ноћи у кола упаковати дрога. Њихов званичан посао је да донесу бунде и злато. Све је то маска, ако падну, о дроги не знају ништа. На пут иду туђим или изнајмљеним колима. Предузимач посла, београдски богаташ, власник кафића, бутика или неког другог приватног локала, манипулише наивним шверцерима – почетницима који некада и не знају ко стоји иза целе работе. Због тога полиција још није провалила овај систем. Недостају јој карике.

У Турску одлазе и наши лопови, купују дрогу, рескирају. То се даље носи у Аустрију, Италију, Немачку, нарочито у Франкфурт. Мува се и другарима на робији. Они су сигурни конзументи. Како дрога стиже у затвор? Постоје уходани канали. Некада чак и преко адвоката.

Како препознати „друкаре“

– Интересује те још криминал око кафића – вели Легенда. – Добро, ту има свега. Само, знај да многи од

њих раде за полицију, мада су раније одговарали за криминал. Како сазнати ко шљака за мицоше? Једноставно, сваки бивши криминалац који сада има дозволу за пуцу мора нечим да отплаћује. Они се „откуцавањем“ покривају за ситан шверц вискија, гардеробе, опрему увезену за кафић, бе-ем-ве који има прекуцане бројеве или је увезен на туђе име а газда га вози... Наравно, неко рикне, пређе ону танку црвену линију толеранције коју мицоши подносе. Неки се уобразе, помахнитају. Такав је био Пеја, власник кафића *Глејбој* у Грчића Миленка. Развијао се бизнис, сврбео га капитал, желео је да га обрће. Знаш, то је она првобитна фаза акумулације капитала коју је описао чика Маркс. Пеја је отворио кафић и у Ровињу, није му било доста. Решио да сам крене у акцију. Пао је у Грчкој, добио је четири-пет година, недавно је изашао, пуштен је раније. Тако ти је то. Али има дана причаћу ти, сазнај о дроги и са друге стране.

Профит од дроге

Нико не зна колико је наркомана у Београду. Званично се помиње бројка од пет хиљада регистрованих, што је прилично произвољно јер док се било која анализа стручно направи и публикује, она је већ нетачна. Број уживалаца се повећао. У овом истраживању сазнао сам да је доскора постојала општра подела међу браншама, ко шта ради. На пример, лопови се нису бавили дрогом, као ни снажни момци, али са економском кризом ситуација се променила. Сви се баве свачим. Упорним трагањем и распитивањем међу припадницима београдског криминалног миљеа сазнао сам

за неке људе који се баве овим бизнисом. Међутим, саветовано ми је да то прећутим. Пристао сам јер је то део „погодбе са ђаволом“: пиши само оно што никоме неће конкретно да штети.

Зато сам истину о бизнису са дрогом покушао да сазнам од оних који се тиме стручно баве, полицајаца и научних радника. Користио сам и новинарске архиве и слагао мозанк. Слика коју сам добио сада је пред вама.

Наш главни град не може да буде нарочито интересантан као тржиште за светске кријумчаре дрогом јер, ако грам хероина, не нарочите чистоће, кошта 150–200 марака, јасно је да мало правих наркомана може финансијски да издржи чак и месечно „фиксање“. Због тога наркомани крећу у авантуру криминала, шверца из Турске. Пошто су невешти, дрхтави и упадљиви, брзо бивају ухваћени.

У Београду има доста људи који се кријумчарењем дроге баве као допунским послом, а званично нешто студирају или раде. То нису регистровани криминалци, не припадају подземљу, па чак и не узимају дрогу. Ничим не скрећу пажњу на себе. Ови кријумчари и ситни лопови не раде на велико, па су због тога тешко ухваћиви. Раније су обично „падали“ приликом продаје дроге на јавним местима. Сада раде по поруцбини имућнијих наркомана које снабдевају.

Марихуана из саксије

Лукави наркомани одустали су од набавке дроге из иностранства, због недостатка новца, и окренули се „домаћој радиности“. Марихуана се гаји ту око нас, на њивама, међу кукурузом, на ливадама и пољима надомак

Београда. Ова биљка се добро прикрива и тешко се разликује од обичне конопље. Било је случајева да су мангупи посадили марихуану на врло видним зеленим површинама у граду и околини, а да то уопште није примећено. Један од трикова је гајење марихуане на терасама, затим у саксијама... Но ова приватна иницијатива не даје баш најбоље резултате јер је квалитет домаће конопље лошији због хладније климе и мањи је концентрат активне супстанце која се зове тетраканабион.*

Аутобус се изненада зауставио, скренуо је на пумпу. Миљан диже поглед са књиге. Његов поглед зауставио се на једном поршеу кајену, сличном оном какав су возили криминалци који су хтели да га убију. Прошла га је језа, бојао се да не улете у аутобус. На срећу то нису били они.

Смирио се и наставио читање књиге. Но мисли су му одлазиле према вољеној Јовани. Размишљао је шта да ради ако је она затруднела...

Полако се концентрисао и читао оно што је Дејан Лучић давно написао:

ПОЈЕШЋЕ ТЕ МРАК АКО ЗУЦНЕШ

– Појешће те мрак ако зуцнеш!

– Не брини!

– Ја не бринем, ти треба да бринеш! Ако неко чује да сам ти пропевао о нашој шеми, одоше ти јаја. Мисли на

* Дејан Лучић, *Тајне лойовског занатлиа*, Екопрес, Зрењанин 2001, стр. 5–9.

фамилију! Ја те нећу шоркирати, седећу са мицошима у неком кафићу, пићу виски и покрићу се одличним алибијем, зато размисли у шта се упушташ, мале су то паре које ћеш да добијеш.

Седимо у *Мажеститику*, једном од стедишта београдског подземља, или, како то каже наш познати професор криминалистике др Живојин Алексић „београдског приземља“. Наговарам на разговор једног од својих старих другара из краја који је кренуо странпутицом. У име старих дана, када смо заједно на „штрафти“ гледали девојке у првим мини-сукњама код Америчке читаонице. Очекујем од њега истину о „грешницима који нису успели да се укључе у друштво“. Мој другар, који није завршио средњу школу, данас вози скуп ауто, бољи него и приватне кафеције, облачи се луксузно и летује у иностранству. Како то када би, по свему, требало да је пука сиротиња, социјални случај, јер ни он ни жена већ годинама нису запослени?

Касетофон дискретно држим у џепу. На чистом мермерном столу налазе се само стране цигарете, пепељара и руке мог друга. Прсти су му дуги и снажни. Детаљи који се памте: прстен и дебео златан ланац. Зовем га Јоске, мада му то више није надимак. У домовима и затворима провео је петнаест година. Говори тихо, без псовки, осим кад се наљути. Келнеру персира. Пије француски коњак, полако, са уживањем, као што то раде сви бивши робијаша који умеју да цене чулна уживања.

– Питаш где су наши гангстери на ранг-листи у европском подземљу? Не знам како се то уклапа у нашу званичну представу, али ја мислим да смо извозници

врло квалитетних лопова на Запад, као и жестоких момака спремних на све. Почело је то одмах после рата, када су авантуристи одлазили преко гране рескирајући главу. Било је ту разних начина. Сећам се да је најпопуларнији систем био у кутијама за алат теретних вагона, затим, на даскама постављеним испод вагона. Тако нешто могли су само одабрани. Са нашим отварањем према свету схватили смо да није важно само збрисати на Запад, већ и успети. Шаренило нам је ударило у главу преко филмова и плоча. Тада су отишли Стевица Марковић, Милош Милошевић... Освојили су Париз, ушли су у сам врх монденског живота, али су направили грешку. Нису схватили да у том послу има искуснијих, организованијих... Италијана, Корзиканаца. Зато су платили главом. То нас је доста уназадило. Сада улазимо у посао на мала врата, преко италијанске организације, они нас често ангажују, цене нашу чврстину, реч, жестину... То нам је кредит који не смемо да прокоцкамо! Стране полиције, чуо сам, тачно знају одакле долазе поједине банде. Обијачи, провалници и „заштитници“ су из Београда и подружнице Земун. Вешти кријумчари из Загреба, као и одлични преваранти. Фалсификатори из Лубљане и Војводине, џепароши и „заштитници“ са чакијом из Сарајева, кријумчари дроге и оружја из Приштине и околине... Шокови су вешти и за укокавање. То умеју да раде са доста темепраманта. Скопљанци су стручњаци за дискретно али трајно поткрадање и корумпирање полиције, што је фах и Албанаца. Титограђани су флит за коцкарнице, разбојничке препаде, силовања, чак и на редаљку... Сваки град има свој стил рада, своју школу, но и ту има мешања.

Рад у ланцу

Келнер донесе још један курвоазје, љубазно се смешкајући овом средовечном, искусном представнику жестоког соја београдског подземља. Док је плаћао, испод скупе кожне јакне забелела се дршка никлованог пиштоља.

Конобар се удаљи идући натрашке.

– Ми овде у Београду још немамо организовано подземље. Шљакамо преко гране, овде се дружимо. Код нас је све то на нивоу банде неког од тренутно најјачих момака око кога се окупљају другари из мардела или компањони са којима је повремено шљакао преко. На Западу подземље је нека врста привреде, све има врло прецизну цену. Ево, рецимо, крађа икона из наших манастира је око пет хиљада долара. Из неког музеја је скупље, креће се и до десет хиљада долара. Поручилац посла обично је неки колекционар који је претходног лета све регистровао као обичан туриста, можда је оно што му је требало и сликао, или је купио каталог. Да би се тај посао реализовао, овај претерано страсни колекционар обраћа се неком адвокату у Немачкој који се прочуо по одбранама гангстера пред судом, што значи да је њихов човек. Адвокат ће после провере, бојећи се провокација, тражити гаранцију од других колекционара за које је већ радио. Када се та фаза обави, прихватиће посао и утаничиће финансијске обавезе. Аконтацију ће узети одмах. За обављање посла ангажоваће неког од локалних лидера подземља, не претерано великог, који је најчешће Италијан. Тај „капо“ ће ланац продужити до неког жестоког момка који има своје људе и у земљи, а који је опет,

вероватно, нека од легенди југокриминала, која има жесток педигре. Не би било чудно да тај тип има и неколико убистава на врату, наравно, недоказивих. Е, видиш, тај тип ће изабрати двојицу поверљивих, да се не би обрукао, и даће им посао са својим инструкцијама. На југобосу је да обезбеди транспорт из земље. Крађа се обично врши током дана или пред зору, када је најмања пажња. Украдени предмет ће се изнети из земље најчешће кампионом са ознаком ТИР или неком јахтом укотвљеном на Јадрану. Систем рада у „ланцу“ прилично је ефикасан и безбедан за наручиоце крађе, јер ако мицоши гепе наше лопове, они немају шта да пропевају. Они не знају ко је наручилац посла, а свог шефа не би одали ни за живу главу јер би их стигла казна. Мало је смешно што наши мицоши тачно знају ко је чији човек, за кога ради, јер све лопове који нешто значе познају од детињства. Међутим, то није доказ за суд, тако да је жестоки момак заштићен у Немачкој.

Питаш се како код нас нема такве организованости? – наставља Јоске. – Е, и ти си смешан! Не можеш очекивати у овом послу већу организованост него што постоји у држави. Ми смо ти као народ склони хаосу. Анархију сматрамо слободом! У таквим околностима ми се боље сналазимо него у швапском реду. Он нас нервира. Зато долазимо овде у Југу да се опустимо, не идемо у Кан, Сен Тропе, Сан Ремо... Волимо ову нашу чаршију. Кога год знам од бољих лопова не ради овде јер би брзо пао. Рецимо, Видоје Максимовић је поново главни у Београду за јурку лопова, он нас зна по стилу. Може да хвата лопове преко телефона. Сарадници да му кажу: „Ушао је кроз прозор спуштајући се са крова...“, Видоје Максимовић би рекао: „То је Кљука!

Потражите га у Маринковој бари...“ У таквим условима је детињасто радити. Чуо сам причу да би Видоје могао да постане богат човек када би радио као саветник у немачкој полицији, јер тамо су сви наши асови. Други разлог за нашу апстиненцију је недостатак разрађеног тржишта украдене робе. Лоше се продаје и злато, а камоли порцелан, слике...

Неко са другог стола поручи нам још једну туну скупог пића. Био је то израз поштовања, али и страха од овог момка.

КО ЈЕ КО МЕЂУ ЛОПОВИМА

Цекин, Ћуфта, Звездаш... надимци су београдског депароша који ради у париским метроима, а само при повратку риља по возовима. У Француској је одлежао годину дана, ухватили су га на делу. Иза себе има Крушку, Ваљево, Пожаревац... читаву географију места у којима је тамновао. У провалне крађе упушта се само ако мора. Воли највише „жуто“ (злато). Као и сви, тврди да у Југи ретко ради, ожењен је, има и децу. На ногама патике од сто долара, кожне панталоне и јакна у истој боји.

Покушавам да сазнам од њега ко је ко у београдској „шеми“. Да би проговорно за мене су морали да гарантују „маторци“. Нећкао се. Био је потребан разговор са Легендом преко телефона да би се „развезао“.

– Прошла су стара времена када се у Београду знало ко је ко. Оно што вреди тренутно је у мардељу у Немачкој, под истрагом... сада у граду оперише трећа класа. Они који су укокали Ранка Рубежића прославили су се, али ипак је то слава убице, револвераша. Није часно!

Ранко је био легенда, многи су га избегавали, добар је био са пиштољима. Ценио је људе који имају срце ко телефон, а презирао је друкаре и потрчкала. Био је лаф, умео је да опрости страх, немоћ, али не и дволичност. Кажу да је био силеција. Није! Својим очима сам гледао када је неки кршан младић са девојком два сата причао у говорници, а Ранко га љубазно опоменуо да пожури јер пада киша. Фрајер је почео да му прети јер је био крупнији. Мислиш да је „Дач Шулиц“ био набуцит? Не, мирно се повукао. Магнуме није спомињао... Други пут су га код хотела *Србија* напала два клинца од двадесетак година, нису знали ко је, па су хтели да га шоркирају... Мислиш да је извукао пуцу? Не, средно их је песницама... Употребљавао је силу, али са мером. Неке је малтретирао, оне који су гадови, али њих и треба сецати. Рубежића не треба схватити као насилника, он је тежио слави, револверашкој, као Вајат Ерп. Носио је магнум, дуг, леп, са дум-дум мецима, или тако нешто. Ретко ко је смео да му стане на црту. Гишка је пуцао на њега, али то је било из потаје. Ранко Рубежић га није пријавио, било му је испод части. Хтео је лично да се освети, али није стигао... Рубежића је поштовао и Љуба Земунац, мада су имали сукобе.

Питаш, буразеру, ко је ко – наставља Цекин. – Нема сада банди са Дорћола, Вождовца, Земуна, из Сарајевске улице... Некада смо били банда из краја, чували смо једни друге, а поготово сестре и девојке. Ишли смо на играчке, на Медицински и Машински факултет, и тамо фаћкали рибе. Падале су и редалке, силовања... Али се знало коме то следује: фуфицама и препотентним рибама које немају залеђину. Нисмо дирали добре девојке, поштене, скромне. То се осети.

Сада је другачије, нема поделе по крајевима, већ на банде око имена. Постоји нека подела на Земунце и Београђане, али то није баш тачно. Другарства из затвора премошћују реку. Ко је главна легенда? Мислим да је то био Љуба Земунац. Он није рођен преко реке. Одрастао је на Палилули, у Улици Марка Орешковића, али се касније преселио у Земун и одатле кренуо у свет авантура. То је читав роман. Његов досије у полицији је дебела књига.

Тома Ристић, инспектор, доставио је новинару ове податке из досијеа од „пет килограма“.

„Бивши спортиста, рођен 1948. године. У последњих двадесет година код нас осуђиван због крађе пет пута и два пута због силовања. Већ 1967. године је у Аустрији евидентиран као крадљивац аутомобила, потом се вратио кући и учествовао у групном силовању и опет побегао, али у Италију. Рим постаје његов други дом. Понаша се као 'бос' и окупља око себе чету џепароша. Већ 1974. године одлази у Немачку где га хапсе због претњи, телесних повреда и покушаја изнуђивања и 'заштите'... Годину дана касније ухапшен је због фалсификата и крађе. Већ тада је постао опасан за немачку полицију, која нам га је изручила исте године у Франкфурту, у пратњи тридесет полицајаца! Преузела су га наша два оперативца и довела кући. Међутим, 1975. године он поново бежи у Франкфурт и бави се опорезивањем криминалаца, затим се враћа кући. Одлази у Аустрију, опет се враћа, врши силовање због којег је осуђен на четири и по године затвора, али је пуштен због доброг владања. Одлази у Аустрију, где је 1978. године осумњичен за убиство, да би две године касније био ухапшен због крађе. Опет је у Франкфурту, али

1982. године постаје вођа групе провалника и разбојника која прераста у екипу 'заштитника' и узима 'порез' од власника ресторана и мањих фирми...“

Враћамо се поново у подземље, Цекин нам даље објашњава „шему“:

– Знаш, један је био Љуба! То што је из Земунa има значаја. Тај град има своју традицију у криминалу. Врло су јаки и квалитетни лопови, а и чврсти су у тучи. Оно што је Љуба био за Земун и Нови Београд, ортак, то је Гишка за Београд. Нарочито за Вождовац... По имену Ђорђе мање га знају... он је у немачком мардељу, тамо је од јануара 1984. Пао је због „заштите“, као што капираш, прави људи су у ћузи!

– Ко спада у сам врх?

– Можда Зоран Робија, он није толико јак колико је луд. Никога се не боји. Треба споменути Фуку Каранфила, тај је имао ударац као тројица. Чудан је био увек, имао је Индијанку, Ромкињу, која се кецала за лову и све њему давала. Живели су заједно и волели се. Он је изузетак, остали жестоки момци не држе курве, то није ниво, схваташ. Каранфил је био другар са Љубом из детињства. Кад споменух Љубу, знаш ли да је он једини лежао две године у Це-зеу, без суђења? Убијали су га од батина, а није зупнуо. Тај је умео да удари, али и да трпи. Општински суд га је оцепио, да л' пет или шест година за тучу... Хтели су да га се реше на дуже...

Био је добар Буца, али су га убили – прича Цекин. – Неки обрачун у иностранству, међу правим гангстерима... Затим Киклоп, па Боранија, убијени су у Италији. Топ листа надреалиста. Који су на слободи? Први по снази Мијовић, други Дивљак, трећи Чобе, по

срцу Јуса... Он је лаф, никога не дира, мирољубив је ако му не станеш на жуљ. Иначе је звечарка. Има много другова, задужио је људе. Ако те сретне у иностранству без лове, хоће да ти помогне без речи. Камарад је! Јуса има срце. Гишка је јачи, може да уради хиљаду склекова, сам је носио мртвачки сандук када је погинула у колима рибџа једног нашег ортака, али поштује Јусу. Не ударају један на другога. Два су различита стила, снага и пуца! Међу легенде спада и чувени боксер Жика Јелисијевић, звани Шницла, он је био другар са Земунцем. Човек се није бавио забрањеним радњама, али је друговао са нама. У ту стару гарду спада и Дрне, он је нажалост осуђен у Италији на доживотни мардељ. Убио је неког мафијаша у базену. Био је брз на пуци. Направио је грешку, збрисао је из Пожаревца. Како? Добио је одсуство, јер је одлежао скоро пет година, и ухватио тутањ у Италију. Тамо је заглавио. Надам се да ће збрисати и оданде.

Свашта се догађа у овом нашем свету – наставља Цекин. – Можеш да направиш читав запис из подземља, али док не одлежиш у мардељу, не знаш ништа. На пример, шта је другарство, шта редња, шта је пакет који друг подели са тобом... Међутим, има тамо и грозних ствари, силовања, спавања с ножем у ребрима. Мораш да имаш свог заштитника да би изнео живу главу и читаву гузицу. Ту се стварају обавезе, другарства која су обично несаломива. Ко те штити у мардељу, тај ти постаје вођа на слободи, дужан си да га следиш, можда ти је и живот спасао. То не смеш да зезнеш јер сутра можеш опет да паднеш. Човек си! Ако и не робија са тобом, зна се да си његов друг и нико не сме да те дира иначе има посла са шефом, а то није паметно!

Ћуфта, Цекин, Звездаш, џепарош прве класе, не мирује. Тренира прсте, игра се динаром. На руци нема никакав накит – каже да то смета при послу.

– Чудни смо ти ми! Главу за друга дајемо, али и скидамо због једне речи. Знаш за Пашу? Убио га другар Брља. А тај другар му је пре тога спасао главу. Спектакуларно су побегли из Це-зеа, скочили су са другог спрата кроз прозор. Брља је сломио обе ноге. Паша га је на рукама изнео. Касније га је овај убио у свађи – ркнуо му нож. Ваљда му је рекао: „Педеру!“ За нас је то највећа увреда, за то се гине.

Лидер се постаје силом

Мала соба три са три. Момак живи сам, отац му је умро. Алкохоличар, мајка их је оставила одавно, одвела је сестру. Зову га Буца и Мармелада, грађен је као Стив Ривс, амерички глумац који је пре двадесетак година усмерио генерације на бављење боди билдингом. Увек је јео за двојицу, а ретко кувано. У шали каже да је почео да тера клинце да краду за њега како би могао да као човек у кафани поједе нешто чорбасто. Смучили су му се сендвичи. Прича ми о затворима у иностранству, каже да личе на хотеле. Једу се чак и бифтек, пудинг, колачи, грожђе, поморанце, а пије се и пиво...

– Ретко ко ради овде, сви шљакамо преко, због ћузе. Овде је грозна клопа, а и строжи су закони, дуже казне... Овде и полиција жешће бије! Циљ шљаке преко јесте стицање капитала, да се овде смиримо, да отворимо кафић, неку радионицу... Желимо да лако живимо са много новца. Да надокнадимо оно што су други стекли за време док смо ми мардељали. Мој другар, али не и

колега, отворио је нешто у Старој Пазови. Он се удружио са нама, волео нас и жестоко се тукао кад нам загусти. То је сјајна генерација: Зоран Робија, Лаза Пећар, Нане Циганин...

– Како се постаје вођа?

– Ха, зна се, у Београду само снагом. Не, нисам ја главни, немам срце као Гишка, он је жешћи. То могу да признам теби овде јер нећеш рећи надимак по којем ме знају. Тако нешто се јавно не говори. О томе се ћути, али се зна ко је ко... Гишка је крвав, тражи са ким ће да се поцепа. Фер је борац. Спреман је да плати такси до Кошутњака или Топчидера, да тамо скине сако, стане у гард и да се потуче, да те пребије, стави у такси и врати кући. Сутра, или кад станеш на ноге, лепо му се јавиш, платиш пиће и све је океј. Знаш, он воли тај стил, лепо понашање. Дечко пати за славом, али није стигао Љубу Земунца. Ту је, иза њега. Постоји велика разлика између њих. Рецимо, Љубу је подземље волело и поштовало, стајало уз њега јер је многим помогао. Да је требало, Љуба је могао да окупи хиљаду момака и да их поведе у мали рат. Гишка то не може. Цене га, али само из страха. То му је слаба тачка. Другови који ти штите леђа из страха несигурни су. То није схватио Ранко Рубецић, зато је и пао погођен куршумима лажних пријатеља. Снагом се постаје вођа а снагу може да даје магнум, чак и бомба... Но, то је све кратког века, ако уз њу не иде и морал. Како кажу Црногорци – чојство.

Сада долазе неки нови клинци

У Београду су пре петнаестак година постојале банде које су се макљале између себе да је све прштало. Али

ти сурови клинци имали су неки свој витешки морал. Спомињем их због историје београдског асфалта коју нико до сада није написао. Чувене су биле банде Дорђолаца, Сарајеваца, Булбулдераца, Мишараца, Душановчана... Знало се ко с ким сме да се забавља, ко сме с ким да игра на игранкама. Кршење тих норми доводило је до заказаних или спонтаних туча, у којима су такође постојала правила игре. Данашње банде клинаца су бледа копија својих чувених претходника. Прво и најважније: култ „треба“ из свог краја они уопште не поштују. Клинци табатори из ове панк ере потпуно запостављају и не поштују девојке. То запостављање не би било „неподобно“ да није отишло у супротност у – малтретирање! То женски род никада не опрашта! Зато је ликвидирање Аскове банде, која је вршљала испред бивше Друге београдске гимназије и испред Основне школе „Исидора Секулић“, у крају где ноћу раде проститутке, примљено с олакшањем. Таква „шимокљанска“ банда требало је одавно да нестане.

Лову на сунце

Аскова банда је била шесточлана група малолетника која није имала храбрости за велике фрке, па се ограничила на жицкање пара испред школа и малтретирање ученика. Асково друштво, како су сами себе звали, имало је и своју тајну базу у Ломиној улици. Крили су се на крову једне бараке, где су на миру могли да цевче вињачиће и грицкају семенке. Када би милицијска патрола пролазила, они би залегли и тако постајали невидљиви. Себе су сматрали асовима подземља, па су основали и подмладак. Дечкиће од дванаест-тринаест

година, који су имали склоности за крађу, подстицали су и увежбавали. Бити члан Асковог тајног друштва за те клинџе је била велика ствар. Аско, велики шеф, био је мозак а остали – табатори, трчкара, пресретачи. Знало се ко је ко!

Већину чланова чинили су бивши ученици из тог краја. Систем рада је био врло разрађен, такорећи у минут. Тврдо језгро банде је тачно знало када у којој школи почиње који одмор, када се завршавају смене. Били су врло покретљиви – трчали су горе-доле по Каменичкој улици, од школе до школе. Лову коју би ижицкали користили су за „луд“ живот на београдском асфалу. Ишли су у биоскопе *Партизан* и *20. октобар* и водили рибе на ђускање. Међутим, Аскова банда узела је сувише маха...

Нож под грло

Милиционер Мирољуб Антонијевић, који ради у том рејону, упознао је у детаље технологију отимачине лове од недужних ученика. Жртве су биране по фаци и по оделу. Аскови отимачи нису пресретали момке који су се кретали у друштву, већ оне усамљене, повученије, који не би пружали отпор. Плен није био превише велики јер деца су имала највише по педесет динара. Отимачи пара, паркер оловака, ланчића и других ствари имали су своју стратегију која је чак и психички деловала на ученика. Аско је лично са Скобом жицкао паре. Ученике су заустављали пиштаљком. Ко не би стао и пришао на позив рескирао је да добије батине. Остали чланови банде били би распоређени

укруг, тако да несрећни ученик није могао да збрише. Један, који је долазио са братом, хонорарно је дежурао са опасним вучјаком. Онај кога не би стигли клинци-бандити рескирао је да буде ухваћен чељустима вучјака. За бунтовнике који су желели да буду храбри и да се не повинују оваквој организацији није било шансе. Тврдо језгро од шест клинаца – силеција, са помоћницима, никоме није давало шансе. Међутим, храбрих увек има... Неки Зоран није хтео да дâ паре. Не због лове, већ због принципа. Није желео да буде овца, да га шипају такви чобани. „Велики шеф“ Аско ухватио је Зорана за руку, заврнуо му је иза леђа и из чарапе извукао свој скакавац на који је био изузетно поносан. Дугачки оштри бодеж злокобно је синуо. Аско је чвршће заврнуо руку малом Зорану и хладнокрвно, као у филму, почео да се игра оштрицом. Двориште преводилачког центра „Иво Лола Рибар“ тог раног јутра било је празно. Зоран, коме је Аско држао нож под грлом, одузео се, охладио.

Аско га је врхом ножа боцнуо у образ, па повукао линију, затим је то учинио још једном ниже, па онда хладно сечиво, већ упрљано од крви, ставио малом Зорану на врат и засекао.

Драган Миловановић, тадашњи командир станице милиције, обавестио је инспектора Душана Милојевића да треба да преузме случај. Искусни полицијски вук могао је да открије непознату банду за неколико дана да је хтео да користи системе рације, заседе и слично, што виђамо у детективским филмовима. Међутим, он је изабрао сигурнији и дужи пут – прикупљање података. Долазио је данима у школу и разговарао са ученицима. Сазнао је да су силеције већином малолетници из

растурених бракова, препуштени улици. У разговорима са ученицима сазнао је надимке а затим и имена. Траг је почео да се врти око момка са псом. Миц по миц сазнао је ко је он, а онда се клупко зачас одмотало. Дошао је до шефа дечачке банде Аска Хазера, а онда и до Шкобе, Рајка, Дулета, Белутка, Креше, Горана.

Чика Душко, како су га прозвали ученици, успео је да направи повећи списак грехова које је Аскова банда починила. Притепњени доказима, све су признали...

Данас више нема Аскове банде. Момци су у разговору са полицијом схватили неке ствари. Време банди је прошло...*

Миљан је заспао са књигом у руци. Кондуктер га пробуди речима:

– Спремаш се за лопова, фрајеру? Пробуди се, граница...

– Не, то ми дала девојка да прекратим пут...

– Стижемо! – насмејавши се додаде кондуктер.

Миљан се протегну и посла ес-ем-ес поруку свом другу у Грацу, са питањем да ли може да дође на неколико дана код њега. Рачунао је да мафијашка хоботница која га јури нема пипке који сежу до Мађарске и Аустрије. Врло брзо из Граца стиже потврдан одговор.

Стигли су у Будимпешту. Миљан изађе из аутобуса и упита да ли и кад има превоз до Граца. Његов енглески био је сасвим пристојан и девојка са шалтера га је разумела.

Имао је среће, чекао је аутобус свега сат времена. За то време мисли су му се ројиле: куда да оде, шта да ради, колико да остане... Шпирова и Арсова агресивност деловала му је сулудо. Он је само успут рекао да

* Дејан Лучић, нав. дело, стр. 19-28.

је Никола Лазић поуздан, јер је са њим пословао годину-две. Мислио је да иза свега стоји нешто друго. Али шта, то није знао.

* * *

У Грацу га је на свом скутеру чекао Радован, масер, друг из средње школе, који га је одвезао у свој стан на периферији. Миљан је смислио причу да је због губитка посла у Србији дошао у Аустрију како би се пријавио на конкурс за одлазак у Авганистан, радно место – деминер.

– Откуд ти то знаш? – упита га Радован.

– Знаш да сам служио војску у 82. поморском центру и да сам прошао обуку код момака из „црвених беретки“* који су током рата у БиХ једно време били стационарани у Фочи, одакле су моји.

– Значи знаш да деминираш mine које су сакривене у земљи?

– Да, и много шта друго, научио сам и да роним са стопостотним кисеоником, да управљам подводним скутером и ронилицама, да користим харпуне и компримовани гас... Наша обука је слична оној коју имају француски легионари, то је та школа... Шта ти, Радоване, радиш?

– Масирам бабе, понекад мушкарце, повремено се заломе и добра риба...

* Најелитнија јединица бивше СФРЈ и војна формација са највећим степеном тајности у ЈНА. Обука за пријем у ову јединицу трајала је од шест до десет месеци, након чега се добијало звање поморски диверзант. Сви припадници 82. ПЦ, осим свакодневне ронилачке обуке, имали су врло интензивну падобранску, алпинистичку и обуку у руковању свим врстама хладног и ватреног наоружања, како на води и под водом, тако и на копну.

– Само?

– Има ту и услуга друге врсте! – шеретски рече Радован, а онда додаде да мора да иде. Пре но што је изашао рече:

– Овде ако не радиш, пропао си, глад и избацивање из стана су реалност а не фикција. Идем сада, клопа ти је у фрижидеру!

Миљан остаде сам. Размишљао је о Јовани, о њиховој љубави, да ли да јој се јави... Закључио је да је безбедније да то не уради. Не, требало је овде на Западу живети од нечега, бесплатан ручак овде ће имати још неколико дана... Прича о послу деминера који вади mine у Авганистану и Ираку била је бајка. Морао је да смисли нешто. Једино што му је падало на памет било је да постане лопов! Како? Шта да краде? Вртео је у рукама књигу *Тајне лойовског занатлија*.

На крају укључи Јованин лаптоп, доби конекцију и укуца шифру свог лажног Фејс профила. Пало му је на памет да пита за савет „човека који зна“ Дејана Лучића. Написао је поруку:

– Читам вашу књигу *Тајне лойовског занатлија*, све је то интересно, но шта данас Срби раде у подземљу Европе?

После неколико минута огласио се аутор:

– Срби су данас извођачи радова за непознате почиоце које називају Пинк Пантерима.

– Шта знате о њима? Како се постаје члан Пинк Пантера?

– Момче, ти хоћеш да кренеш странпутицом?

– Ма, не, остао сам без посла, па, рекох, да нешто читам, да убијем време...

На Фејсу, у правоугаонику, изађе Лучићева порука: